

Učme sa zdieľať a svedčiť...

Aj dnes sa chcem s vami podeliť o zopár myšlienok, ktoré ma zaujali v úryvku (Lk 24,35-48) z nedeľného evanjelia.

Sv. Lukáš rozpráva o tom, ako dvaja učeníci, po návrate do Jeruzalema (z Emauz) nachádzajú komunitu zjednotenú a delia sa o skúsenosti, ktoré prežili. Rozprávajú čo sa stalo na ceste a ako spoznali Ježiša pri lámaní chleba. Potom prichádza Ježiš, prináša im pokoj, pozýva ich dotknúť sa Ho a posielala ich svedčiť.

Prvý moment, ktorý ma zaujal je **vzájomné zdieľanie**. Učeníci si rozprávali čo sa stalo, delili sa o svoje skúsenosti a oslavovali svoju vieru, nádej a lásku.

Snaha porozumieť, neuzatvárať sa do seba, učiť sa dialógu, vypočutiu a rešpektovaniu aj iných názorov a myšlienok, nás môže obohatiť. Zdá sa však, že my sa bojíme deliť a dávať, akoby sme dávaním niečo strácali, lebo sme zvyknutí, že nič nechceme stratiť, nič nerobíme a nedáme zadarmo.

Musíme sa, ale naučiť všímať si druhých, ich potreby a nemyslieť si, že keď sa k nám priblížia, že keď niečo potrebujú, tak nám niečo berú, ale naopak, vidieť to ako príležitosť, že si 'niečo' môžeme vymeniť. Načme sa oslavovať skúsenosti a dary našich bratov a sestier!

Naše srdcia sú plné Božej lásky a každý z nás ju môže ponúknuť a deliť sa s ňou s blíznymi – v akejkol'vek forme. Deľme sa a s radpš'ou rozdávejme okolo nás vieru, lásku a nádej, lebo to svet naviac potrebuje. A pamätajme, že lebo veselého darcu Boh miluje (2 Kor 9,7).

Pokoj vám je najčastejší Ježišov pozdrav (Jn 14,27; 16,33; 20,19.21.26). Aký význam však ukrýva? Kristus takto pozdravil apoštolov, aby ich upokojil, lebo boli „zaskočení a vystrašení“, aby ich uistil, že je to On, a že je stále s nimi.

Nezáleží na tom, či sme na ceste domov ako emauzskí učeníci, alebo ste zatvorení vo svojom dome (ako ostatní v Jeruzaleme). Ježiš je neustále prítomný v našich životoch, je s nami tu a teraz. A Jeho darom je pokoj. Ak sme presvedčení o jeho prítomnosti, o jeho láske, nemáme sa čoho báť. Ak sme presvedčení, že je s nami, nemusíme sa o nič starať.

Ježiš im ukazuje svoje ruky a nohy, a prikazuje im **dotknúť sa** jeho tela.

Ježiš pozýva aj nás, aby sme sa ho prišli dotknúť a zažili, že je skutočný a nielen v Eucharistii... Pozýva nás dotknúť sa ho v našich najbližších, a to v službe tým, ktorých máme radi a ochotne im pomôžeme, ale aj tam, kde nás to stojí trochu námahy: v prijatí a láskavom prístupe k našim starším rodičom... k chorej manželke/maželovi/dieťaťu... k mojej nepríjemnej spolusestre či kolegyni v práci... lebo, ako hovorí sv. Ján: Ak niekto povie: „Milujem Boha,“ a nenávidí svojho brata,

je luhár. Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí (1 Jn 4,20). Keď nevieme vidieť Boha v blížnych, ktorých máme vedľa seba, ako ho môžeme spoznať pri lámaní chleba?

Ježiš vyzval apoštolov, a pozýva aj nás, **byť svedkami** zmŕtvychvstania, lebo aj dnes potrebuje svedkov. Je ešte toľko ľudí, ktorí ho nepoznajú, ktorí nevedia o jeho láske... My sme dostali dar viery a máme povinnosť sa oň podeliť s ostatnými. Svet potrebuje vidieť životy premenené milosťou, koherentných katolíkov, rodičov, manželov, mladých i deti, kňazov i zasvätených, ktorí žijú vieru, ktorí vyznávajú Krista. Svedčiť o Božej moci neznamena robiť extra veľké veci, naopak, znamená to robiť malé veci s veľkou vierou a láskou. pre našich bratov a sestry.

Na zamyslenie

Niekedy sa nedôvera a pochybnosti uhniesdia v našom srdci a oberajú nás o istotu o prítomnosti Boha v našich životoch, ktorú nám dáva viera. Dovoľujeme Ježišovi, aby bol prítomný v našich životoch, aby nám daroval pokoj?

Ježišovo zmŕtvychvstanie búra všetky bariéry, odstraňuje všetky rozdelenia – v nás, medzi nami a inými, medzi nami a Bohom. Aký Boží dotyk potrebujeme? Koho sa potrebujeme dotknúť?

Ježiš nás pozýva zdieľať jeho poslanstvo a svedčiť o jeho láske - nielen slovami, ale aj naším príkladom! Sme svedkami tejto lásky, delíme sa s ňou?